

DECIZIA nr. 137/2018
privind soluționarea contestației formulate de
domnul N,
înregistrată la D.G.R.F.P.București sub nr. aaaaaaa/21.12.2017

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații 1 a fost sesizată de către Administrația sector 2 a Finanțelor Publice cu adresa nr. aaaaaaa/21.12.2017, înregistrată la DGRFPB sub nr. aaaaaaa/21.12.2017, cu privire la contestația formulată de domnul N, CNP, cu domiciliul în

Obiectul contestației, transmisă prin poștă în data de 06.11.2017 și înregistrată la Administrația sector 2 a Finanțelor Publice sub nr. cccccccccc/07.11.2017, îl constituie Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. dddd/31.12.2012, prin care au fost calculate accesorii totale în sumă de x lei din care aferente impozitului pe venituri din activități independente în sumă de x1 lei, diferențe de impozit anual de regularizat în sumă de x2 lei, comunicată pe SPV în data de 30.08.2017.

De asemenea, contribuabilul solicită recalcularea deciziei de impunere anuală pentru stabilirea contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2012 și a fișei de evidență debite-plăți-solduri.

3.1 Referitor la contestația formulată împotriva deciziei referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. dddd/31.12.2012, din oficiu, Serviciul soluționare contestații 1 invocă excepția puterii de lucru judecat.

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații 1, se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației formulate de domnul N împotriva deciziei referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. dddd/31.12.2012, în condițiile în care prin Decizia nr. 532/23.08.2016, rămasă definitivă în sistemul căilor administrative de atac, organul de soluționare s-a pronunțat asupra cauzei cu același obiect și aceleași părți, în speță operând puterea de lucru judecat.

În fapt, Domnul N a mai formulat o contestație împotriva deciziei referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. dddd/31.12.2012 înregistrată la Administrația sector 2 a Finanțelor Publice sub nr. ccc1/23.05.2016 și transmisă la D.G.R.F.P.B cu adresa înregistrată sub nr. 25588/02.06.2016, contestație care a fost soluționată prin Decizia nr. 532/23.08.2016 comunicată contestatarului prin poștă cu confirmare de primire în data de fff/26.08.2016, decizie definitivă în sistemul căilor administrative de atac.

Se reține că, titlul de creanță contestat a fost transmis de către Administrația sector 2 a Finanțelor Publice către Unitatea de Imprimerie Rapidă, așa cum a fost instituit la închiderea anului fiscal, în fișiere, neputându-se interveni, astfel că el a fost recomunicat în data de 30.08.2017.

În drept, cu privire la raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative, potrivit dispozițiilor art. 3 alin.(2) din Codul de procedură fiscală:
<https://www.anaf.ro/anaf/internet/Bucuresti>

„(2) Unde prezentul cod nu dispune, se aplică **prevederile Codului civil și ale Codului de procedură civilă**, republicat, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori.”

Astfel, Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare prevede:

„**Art. 430.** - (1) Hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricarui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată.

(2) Autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă.

(3) Hotărârea judecătorească prin care se ia o măsură provizorie nu are autoritate de lucru judecat asupra fondului.

(4) Când hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie.

(5) Hotărârea atacată cu contestația în anulare sau revizuire își păstrează autoritatea de lucru judecat până ce va fi înlocuită cu o altă hotărâre.

Art. 431. - (1) Nimeni nu poate fi chemat în judecata de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect.

(2) Oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătura cu soluționarea acestuia din urmă.

Art. 432. - **Excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanța sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs. Ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată.**”

Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3741/2015 privind Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală prevede:

„9.4 În soluționarea contestațiilor, excepțiile de procedură și de fond pot fi următoarele: excepția de nerespectare a termenului de depunere a contestației, excepția de necompetență a organului care a încheiat actul contestat, excepția lipsei semnăturii sau a stampilei de pe contestație, excepția lipsei de interes, excepția lipsei de calitate procesuală, excepția reverificării aceleiași perioade și aceleiași tip de obligație bugetară, prescripția, **puterea de lucru judecat etc.**”

În speță, sunt incidente și dispozițiile art. 280 alin.(1) din Codul de procedură fiscală, care prevăd: „Dacă organul de soluționare competent constată neîndeplinirea unei condiții procedurale, **contestația va fi respinsă fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.**”

Din situația de fapt prezentată mai sus, coroborat cu dispozițiile legale invocate, rezultă că, contestația înregistrată sub nr. **cccccccccc/07.11.2017** formulată împotriva deciziei referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. dddd/31.12.2012 se încadrează în excepția prevăzută de Codul de procedură civilă, având în vedere că și contestația înregistrată la Administrația sector 2 a Finanțelor Publice sub nr. **ccc1/23.05.2016** a avut același obiect, părți și cauză, respectiv referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. dddd/31.12.2012 prin care s-au calculat accesorii totale în sumă de **x lei**.

Contestatarul și-a exercitat dreptul conferit de legiuitor de a formula calea de atac împotriva Deciziei referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. dddd/31.12.2012 cu ocazia contestației depuse, respectiv contestația înregistrată la Administrația sector 2 a Finanțelor Publice sub nr. **ccc1/23.05.2016**, soluționată de D.G.R.F.P. București prin Decizia nr. 532/23.08.2016 comunicată acestuia prin <https://www.anaf.ro/anaf/internet/Bucuresti>

poștă în data de 26.08.2016.

Ținând cont de aceste prevederi legale care instituie excepția puterii de lucru judecat și având în vedere că asupra actului atacat care formează obiectul contestației, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București s-a pronunțat printr-o decizie ramasă **definitivă în sistemul căilor administrative de atac**, D.G.R.F.P.B. prin Serviciul soluționare contestații 1 nu se poate investi cu soluționarea acestei contestații, întrucât, în cauză, **există autoritate de lucru judecat**.

3.2 Referitor la solicitarea recalcularea fișei de evidență debite-plăți-solduri

Cauza supusă soluționării este dacă Serviciul soluționare contestații 1 se poate investi cu soluționarea acestui capăt de cerere în condițiile în care nu intră în competența sa de soluționare recalcularea fișei de evidență debite plăți solduri.

În fapt, domnul N prin contestația formulată solicită recalcularea fișei de evidență debite-plăți-solduri.

În drept, potrivit dispozițiilor art. 272 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

“Art. 272- (1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare, emise de organul fiscal central, se soluționează de către structurile specializate de soluționare a contestațiilor”.

Se retine ca, potrivit art. 272 alin.(1) din Codul de procedură fiscală, organele specializate în soluționarea contestațiilor, constituite la nivelul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice teritoriale, **au o competență strict delimitată**, ele nu se pot investi decât cu soluționarea contestațiilor **care privesc sume stabilite** în decizii de impunere, în actele administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, precum și **în titlurile de creanță privind obligațiile fiscale**, deci cu anumite categorii de acte administrative fiscale expres și limitativ prevăzute de lege.

În acest sens, Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală, aprobate prin Ordinul presedintelui A.NA.F. nr. 3741/2015 prevăd următoarele:

“5.1. Actele administrative fiscale care intra in competenta de solutionare a organelor specializate prevazute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedura fiscală sunt cele prevazute expres si limitativ de lege.”

“9.9. In cazul in care contestatiile sunt astfel formulate incat au si alt caracter pe langa cel de cale administrativa de atac, pentru aceste aspecte cererea se va restitui organelor emitente ale actelor administrative fiscale atacate, in vederea inaintarii acesteia organelor competente.”

Potrivit prevederilor legale sus invocate Serviciul soluționare contestații 1 are în competență soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de impunere, iar în situația în care contestația are si alt caracter pe langa cel de cale administrativă de atac **cererea se va înainta organului fiscal**.

debite plăți solduri **nu intră în competența de soluționare a Serviciului soluționare contestații 1**, aceasta intrând în competența organelor fiscale de administrare, respectiv Administrația sector 2 a Finanțelor Publice.

Astfel, în temeiul pct. 9.9. din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3741/2015, acest capăt de cerere se remite Administrației sector 2 a Finanțelor Publice.

3.3. Cu privire la emiterea deciziei de impunere anuală pentru stabilirea contribuției sociale de sănătate pe anul 2012 nr. gggg/05.10.2018

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, prin Serviciul soluționare contestații 1 se poate pronunța pe fond asupra acestui capăt de cerere, în condițiile în care contestatarul nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația.

În fapt, prin decizia de impunere anuală pentru stabilirea contribuției sociale de sănătate pe anul 2012 nr. gggg/05.10.2018, Administrația sector 2 a Finanțelor Publice București a stabilit în sarcina contribuabilului diferențe de contribuții rezultate din regularizarea anuală în sumă de w lei.

La baza stabilirii contribuției a stat declarația privind veniturile realizate din România pe anul 2012 nr. ssss/27.05.2013 depusă de contribuabil la organul fiscal de administrare și dispozițiile art. 296²², art. 296²⁵, art. 296²⁷ și art. 296²⁸ din Codul fiscal.

Prin contestația formulată, contribuabilul invocă faptul că nu a primit nicio decizie de impunere care să cuprindă obligații de plată pentru sănătate iar decizia a fost anulată prin decizia emisă de Comisia de control.

Având în vedere că domnul N solicită anularea deciziei referitoare la obligații de plată accesorii nr. dddd/31.12.2012, iar în motivarea contestației precizează că a primit decizia de impunere anuală pentru anul 2012 privind plata contribuției de sănătate nr. gggg/05.10.2017 fără a prezenta motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația.

Serviciul soluționare contestații 1 din cadrul DGRFP București, a transmis contribuabilului adresa nr. MBR_DGR 57535/230/11.01.2018, prin care i-a solicitat în conformitate cu art. 268 și 269 din legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, să precizeze în mod clar care este obligația fiscală contestată și cuantumul sumei contestate.

Adresa mai sus menționată a fost transmisă persoanei fizice, prin poștă, cu scrisoarea recomandată nr. 0077041 și confirmată de primire în data de 17.01.2018.

Până la data emiterii prezentei decizii de soluționare a contestației, menționăm că domnul N nu a răspuns solicitării Serviciului Soluționare Contestații 1 din adresa mai sus indicată.

În drept, în conformitate cu prevederile art. 269 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, republicat:

“Art. 269- (1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;***
- b) obiectul contestației;***
- c) motivele de fapt și de drept;***
- d) dovezile pe care se întemeiază; (...)***

Incidente speței sunt și prevederile art.276 alin.1 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

„În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Se reține, de asemenea, că potrivit doctrinei juridice, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.249 „*cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege*” și art. 250 „*dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]*” din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Aceste prevederi se coroborează cu cele stipulate la art.73 alin.1 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatarului.

Se reține totodată, că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al celui care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Totodată, prin Decizia nr. 3250/2010 în dosarul nr. 935/57/2009, Inalta Curte de Casatie si Justitie retine in considerentele sale ca *„motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în același termen duce la respingerea contestației ca nemotivată.”*

Din dispozițiile legale citate mai sus, rezultă că în contestație contestatara trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată, în ceea ce privește suma de w lei reprezentând diferențe de contribuții din regularizarea anuală, contestatarul nu a depus niciun document în susținerea propriei cauze și nu a invocat niciun articol de lege în apararea sa.

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că deși contestatarul se îndreaptă cu contestația și împotriva sumei de w lei reprezentând diferențe de contribuții din regularizarea anuală, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de acestea, în temeiul art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, **se va respinge ca nemotivată** contestația formulată de domnul N, cu privire la acest capăt de cerere.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art. 185 alin.(1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de Procedura Civilă, art. 73, art.269, art. 272, art. 279, art.347 si art. 352 alin.(1) si alin.(2) din Codul de procedura fiscala, aprobat prin Legea nr. 207/20.07.2015,

in vigoare incepand cu data de 01.01.2016:

DECIDE

1. Respinge contestația formulată de domnul **N** împotriva deciziei referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. dddd/31.12.2012 emisă de Administrația Sector 2 a Finanțelor Publice, prin care s-au calculat accesorii totale în sumă de **x lei**, întrucât, în cauză, **există putere de lucru judecat**.

2. **Transmite capatul de cerere cu privire la contestarea situației fiscale**, către Administrația sector 2 a Finanțelor Publice, spre competența soluționare.

3. Respinge ca **nemotivată** contestația formulată de domnul **N** împotriva decizia de impunere anuală pentru stabilirea contribuției sociale de sănătate pe anul 2012 nr. gggg/05.10.2018, prin care Administrația sector 2 a Finanțelor Publice București a stabilit în sarcina contribuabilului diferențe de contribuții rezultate din regularizarea anuală în sumă de **w lei**.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul București.